

Arrest

nr. 292 156 van 18 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat R. AKTEPE, die tevens derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 mei 2021 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 december 2022 verklaart de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 27.09.2022 door :

M., Z. (...) (R.R. (...))

Geboren te Karaganda op (...)

+ echtgenoot M., A. (...) (R.R. (...))

Geboren te Bishkek op (...)

+ 3 minderjarige kinderen:

- A., A. (...) (R.R. (...)), geboren te Bishkek op (...)

- A., R. (...) (R.R. (...)), geboren te Bishkek op (...)

- A., A. (...) (R.R. (...)), geboren te Bishkek op (...)

- A., S. A. (...) (R.R. (...)) , geboren te Mol op (...)

Nationaliteit: Kirgizië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 23.01.2018 dienden betrokkenen een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 30.09.2019 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 21.10.2019 dienden betrokkenen een tweede VIB in. Deze werd op 01.04.2020 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 16.10.2020 werd het beroep verworpen door de RVV. Op 25.11.2020 dienden betrokkenen een derde VIB in. Deze werd op 26.02.2021 onontvankelijk verklaard door het CGVS. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 8 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 1 jaar voor het tweede VIB en iets meer dan 3 maanden voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Kazachstan kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Kazachstan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Kazachstan. Zij dienen zich enkel naar Kazachstan te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Kirgizië om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkenen halen aan dat er moeilijk van hen verwacht kan worden naar Kazachstan te reizen met hun 4 minderjarige kinderen waartoe zelfs een vliegtuigreis zou dienen te worden genomen. Echter betrokkenen leggen geen bewijzen neer waarom dit voor hen niet mogelijk zou zijn, waardoor het niet gezien kan worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.

Betrokkenen verklaren dat reizen naar Kazachstan niet mogelijk is gelet op de coronacrisis. Echter, het reisverbod is ondertussen opgeheven en is dus niet meer van toepassing. Verder dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de coronapandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengt, ook al gelden hier ook sanitaire maatregelen die iedereen hoort te volgen. Tot slot tonen betrokkenen ook niet aan dat zij tijdens hun reis de nodige

hygiënemaatregelen niet zouden kunnen respecteren, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst.

Betrokkenen verklaren dat de band met hun land van herkomst bijzonder klein is geworden en dat de kinderen geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst. Echter, betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kirgizië hebben. De drie oudste kinderen zijn namelijk in Kirgizië geboren en de twee oudste kinderen zijn naar alle waarschijnlijkheid in Kirgizië naar school gegaan. Hoewel het jongste kind, A. S. A. (...), niet in Kirgizië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Kirgizië. Betrokkenen hebben immers de Kirgische nationaliteit en zijn in Kirgizië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Kirgizische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen verklaren dat hun centrum van belangen zich in België bevindt, dat hun volledige sociale en familiale leven zich situeert in België, dat ze niet meer over een sociaal vangnet beschikken en dat een terugkeer onmogelijk is omdat bij een eventuele terugkeer niemand hen ten laste zal kunnen nemen. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun centrum van belangen zodanig hecht is dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun eerste VIB dd. 23.01.2018 verklaarden dat de ouders van de Heer M. A. (...), alsook vijf broers en een zus, in Kirgizië verblijven alsook de moeder, drie broers en een zus van Mevrouw M. Z. (...). Betrokkenen tonen niet aan dat hun familieleden niet meer in Kirgizië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkenen dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, kunnen zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ook hun meerderjarige dochter, A. N. (...) (ov (...)), die op 10.06.2022 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis indiende, moet terugkeren naar Kirgizië aangezien haar aanvraag op 16.12.2022 onontvankelijk werd verklaard. Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkenen halen aan dat het evenmin kan opgaan dat de kinderen, zonder hun ouders, alleen in België zouden dienen te verblijven, gelet op de aanvraag. Hierbij dient herhaald te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Het feit dat hun drie oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat het jongste kind betreft, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig. Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar het land van herkomst onvermijdelijk een verlies van schooljaar inhoudt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds

aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van hun twee oudste kinderen, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 09.01.2018 in België verblijven, dat de heer M. A. (...) Nederlandse les heeft gevolgd aan het PVCO te moderne Talen te Hasselt, dat Mevrouw M. Z. (...) Nederlandse las volgde aan het CVO Edukempen te Turnhout, dat betrokkenen na een verblijf van drie jaar vloeiend Nederlands spreken, dat betrokkenen een inburgeringscursus volgden, dat de heer M. A. (...) sinds 2018 actief werkt binnen de onderneming itzucleaning, dat Mevrouw M. Z. (...) sinds 2019 aan de slag is als poetshulp, dat de heer M. A. (...) vrijwilligerswerk doet bij VZW Platform Solidariteit, dat beide ouders werkbereid zijn, dat betrokkenen naar de dokter en tandarts gaan, dat de heer M. (...) en zijn zoon A. R. (...) zijn aangesloten bij de judoclub te Balen, dat A. A. (...) is aangesloten bij de voetbalclub KVV THES Sport, dat betrokkenen aangesloten zijn bij de mutualiteit, dat betrokkenen een bankrekening openden, dat betrokkenen stipt hun rekeningen betalen, dat ze ene groot aantal vriendschappen hebben en een sociaal netwerk, de getuigenverklaringen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren drie middelen aan:

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend; Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen; Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker "onvoorzienbaar" is; Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekers zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij/zij moeilijk kan gerepatrieerd worden; Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00; Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de

belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29; Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Vooreerst dient onderlijnd te worden dat cliënten niet in de mogelijkheid verkeerden om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Kirgizië, nu er in Kirgizië geen Belgische diplomatieke post aanwezig is, hetgeen aanvraag vanuit het land van herkomst uiteraard onmogelijk maakt en hetgeen dan ook een buitengewone omstandigheid vormt; Er kan immers moeilijk verwacht worden dat verzoekers met hun 4 minderjarige kinderen waarvan de jongste nog maar 2 jaar oud is, naar Kazachstan zouden reizen om aldaar hun aanvraag tot regularisatie te richten, bij de Belgische diplomatieke post in Nur-Sultan, waartoe zelfs vliegtuigreis zou dienen te worden ondernomen; Dat het voor verzoekers verder onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst, waar zij opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg; Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekers instabiel is, doch verzoekers verblijven reeds jaren in België en hebben alles in het werk gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Kirgizië onbestaande zijn geworden; Dat er verder geen dichte familieleden van verzoekers zijn, waarop zij kunnen steunen, die in Kirgizië verblijven; Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst er dan ook onvoldoende humanitaire hulp is en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen; Dat bij terugkeer naar hun land van herkomst verzoekers dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode; Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan. nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen; Dat verzoekers bovendien tot op heden nog steeds worden gezocht in Kirgizië, ten gevolge waarvan zij lijden aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervinden; Dat het voor verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst nu zij in voortdurende angst zouden 'wachten' op hun doodvonnis; Dat verzoekers en hun kinderen, dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zouden dienen te leven; Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekers en hun kinderen dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden en zal hun fysieke integriteit ernstig in gevaar worden gebracht;

Het is verder voor verzoekers ónmogelijk om in een land, hetgeen hun herkomstland niet betreft, alwaar zij geen enkele band mee hebben, en er geen kennissen of familieleden verblijven, aanvraag in te dienen, welke alsdan makkelijk maanden zal aanslepen; Verzoekers verblijven immers sinds 2018 ononderbroken in België en deden al het nodige teneinde zich ten volle te integreren en zijn verblijfstoestand te regulariseren; De band met hun land van herkomst, waar zij reeds geruime tijd niet meer verblijven, is dan ook bijzonder klein geworden; Het volledige sociale en familiale leven van cliënten situeert zich immers in België;

Het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, zou dan ook hoe dan ook tegen alle redelijkheid ingaan, nu cliënten zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen; Daarnaast is het rekening houdend met de verregaande integratie van verzoekers mensonwaardig om hen uit te wijzen, temeer nu verzoekers, gelet op hun langdurig verblijf in België, niet meer over een sociaal vangnet beschikken, waarop zij zich kunnen beroepen, temeer nu ook het hele gezin in België woonachtig is; Verzoekers hebben inderdaad nog slechts een beperkte band met Kirgizië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar hun volledige familiale en sociale leven zich afspeelt, enorm is; Verzoekers verwijzen hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Verzoekers kunnen zich dan ook beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België; Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat verzoekers niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen; Artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de

rechten en vrijheden van anderen; Artikel 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht en beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin; Artikel 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14); De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden gerespecteerd;

Bovendien lopen de minderjarige kinderen, A. R. (...), A. A. (...) en A. A. (...), school in België; Het jongste kind, A. S. (...) gaat in België naar een kinderdagverblijf; Terugkeer naar het land van herkomst zou dan ook onvermijdelijk een verlies van schooljaar inhouden; Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad zou betekenen dat de drie oudste kinderen, welke onmogelijk zonder hun ouders kan worden achtergelaten, hun school zouden dienen te staken; Dat de kinderen dan ook onvermijdelijk een grote achterstand zouden opbouwen indien zij hun schooljaar niet kunnen voltooien; Dat studie in Kirgizië overigens evenmin tot de mogelijkheden behoort, nu de kinderen de Kirgizische taal nog onvoldoende machtig zijn; Daarnaast verblijven de vriendjes van de kinderen allen in België, hebben zij geen enkele band meer met hun land van herkomst, evenals hun ouders, die hier reeds enkele jaren verblijven; Dat de kinderen immers enkel de Belgische cultuur kennen, waarin zij reeds enkele jaren zijn opgegroeid, terwijl ook verzoekers leven naar de Belgische normen en waarden en ook onze gewoontes hebben overgenomen; Dat de kinderen derhalve niet op een 'Kirgizische manier' worden opgevoed;

Bovendien is het rekening houdend met de verregaande integratie van verzoekers, welke reeds 5 jaar in België verblijven, mensonwaardig om hen uit te wijzen; Verzoekers hebben inderdaad geen enkele band meer met Kirgizië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar hun familie verblijft en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd, enorm is; Het is voor verzoekers dan ook niet mogelijk om in Kirgizië een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoekers zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leiden; Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van verzoekers te eisen dat zij zou dienen terug te keren naar Kirgizië om aldaar hun aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen; Dat verzoekers zich bovendien ernstige vragen stellen bij de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers 5 jaar in België verblijven en alhier hun leven hebben opgebouwd en zelfs werkaanbiedingen mochten bekommen!! Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende heeft onderzocht; Dat verzoekers immers alle mogelijke inspanningen hebben geleverd om hun integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekers tewerkstelling kunnen bekommen; Dat verzoekers van zodra zij een verblijfsvergunning hebben bekommen, dan ook onmiddellijk aan de slag kunnen; Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier inch elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken; Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen; Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoord;

Tweede middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel; Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden; Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Kirgizië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd en werkaanbiedingen mochten ontvangen, enorm is;

Derde Middel

Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen; Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Kirgizië alarmerend is; Dat bij een terugkeer naar hun land verzoekers dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden; Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM; Dat verzoekers dan ook wel degelijk hun land verlieten uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

2.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de algemene regel ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werd onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Verzoekers betogen dat zij niet in de mogelijkheid verkeren om hun machtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in Kirgizië, omdat er in Kirgizië geen Belgische diplomatieke post aanwezig is, wat de aanvraag vanuit het land van herkomst onmogelijk maakt. Er kan immers moeilijk verwacht worden dat verzoekers met hun vier minderjarige kinderen naar Kazachstan zouden reizen om daar hun aanvraag tot regularisatie in te dienen.

De bestreden beslissing stelt ook dat er geen bevoegde post is in Kirgizië maar dat die zich in Kazachstan bevindt. Verzoekers menen dat niet redelijkerwijs van hun kan verwacht worden een vliegtuigreis naar Kazachstan te ondernemen. De gemachtigde motiveert dienaangaande dat het niet is aangetoond waarom dit voor verzoekers niet mogelijk zou zijn. De Raad acht dit standpunt niet kennelijk onredelijk. Dat verzoekers geen band, kennissen of familieleden hebben in Kazachstan is mogelijk. In dit verband motiveert de gemachtigde dat van verzoekers niet wordt verwacht dat ze zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Kazachstan. Het gaat enkel om het indienen van de aanvraag en vervolgens kunnen verzoekers terugkeren naar Kirgizië om daar de beslissing af te wachten. Door erop te wijzen dat de procedure mogelijk meerdere maanden in beslag neemt, antwoorden verzoekers niet op overtuigende wijze op het argument dat van hun niet verwacht wordt zich in Kazachstan te vestigen, maar enkel dat ze naar Kazachstan gaan om de aanvraag in te dienen.

Verzoekers betogen dat ze voor geweld, de fysieke integriteit en hun leven vrezen in geval van terugkeer naar Kirgizië en dat zij nog steeds gezocht worden in Kirgizië zodat het gezin lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten. De Raad merkt op dat verzoekers dit in hun aanvraag niet hebben aangehaald, zodat het de gemachtigde niet ten kwade kan worden geduid dat hij op dit gegeven niet is ingegaan. Er werd geen begin van bewijs voorgelegd van de posttraumatische problematiek waaraan verzoekers en het gezin zouden lijden. Hoe dan ook moet de Raad vaststellen dat deze vrees reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van verschillende verzoeken om internationale bescherming en dat deze verzoeken geen aanleiding hebben gegeven tot een erkenning of toekenning

van een internationale beschermingsstatus. Thans kan de Raad er, gezien het gezag van gewijsde, geen andere mening op nahouden.

Verzoekers betogen dat zij *“niet meer over een sociaal vangnet beschikken, waarop zij zich kunnen beroepen, temeer nu ook het hele gezin in België woonachtig is”*.

De gemachtigde motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkenen verklaren dat hun centrum van belangen zich in België bevindt, dat hun volledige sociale en familiale leven zich situeert in België, dat ze niet meer over een sociaal vangnet beschikken en dat een terugkeer onmogelijk is omdat bij een eventuele terugkeer niemand hen ten laste zal kunnen nemen. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun centrum van belangen zodanig hecht is dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun eerste VIB dd. 23.01.2018 verklaarden dat de ouders van de Heer M. A. (...), alsook vijf broers en een zus, in Kirgizië verblijven alsook de moeder, drie broers en een zus van Mevrouw M. Z. (...). Betrokkenen tonen niet aan dat hun familieleden niet meer in Kirgizië zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.”* Verzoekers laten dit motief ongemoeid. Bovendien wijst de gemachtigde erop dat het verzoekers vrijstaat eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Het feit dat verzoekers reeds lang verblijven op het grondgebied en goed geïntegreerd lijken, houdt niet in dat van verzoekers niet kan gevraagd worden om de aanvraag in Kazachstan in te dienen. Verzoekers moeten op overtuigende wijze concrete praktische moeilijkheden aanvoeren voor het indienen van de aanvraag in Kazachstan.

Verzoekers betogen dat de band met hun land van herkomst bijzonder klein is geworden en dat de kinderen geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst. De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band met Kirgizië hebben: *“De drie oudste kinderen zijn namelijk in Kirgizië geboren en de twee oudste kinderen zijn naar alle waarschijnlijkheid in Kirgizië naar school gegaan. Hoewel het jongste kind, A. S. A. (...), niet in Kirgizië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Kirgizië. Betrokkenen hebben immers de Kirgische nationaliteit en zijn in Kirgizië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Kirgizische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.”*

Verzoekers betogen dat de oudste minderjarige kinderen naar school gaan in België en dat het jongste kind in België naar een kinderdagverblijf gaat, zodat een terugkeer naar het land van herkomst onvermijdelijk een verlies van schooljaar zou inhouden en dat de terugkeer naar het land van herkomst zou betekenen dat de drie oudste kinderen, die onmogelijk zonder hun ouders kunnen worden achtergelaten, hun school zouden dienen te staken.

De gemachtigde oordeelt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Het feit dat hun drie oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat het jongste kind betreft, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig. Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar het land van herkomst onvermijdelijk een verlies van schooljaar inhoudt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van hun twee oudste kinderen, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst.”* Bovendien voegt de gemachtigde eraan toe dat een terugkeer naar het land van herkomst niet betekent noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is: *“Immers, aangezien betrokkenen de*

wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.”

Met betrekking tot artikel 8 EVRM motiveert de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze: “Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ook hun meerderjarige dochter, A. N. (...) (ov (...)), die op 10.06.2022 een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis indiende, moet terugkeren naar Kirgizië aangezien haar aanvraag op 16.12.2022 onontvankelijk werd verklaard. Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Betrokkenen halen aan dat het evenmin kan opgaan dat de kinderen, zonder hun ouders, alleen in België zouden dienen te verblijven, gelet op de aanvraag. Hierbij dient herhaald te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.” Verzoekers betwisten niet dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar de machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt.

De Raad volgt het betoog niet dat uit uniforme informatie zou blijken dat de situatie in Kirgizië alarmerend is en dat verzoekers in geval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van gewelddaden. Verzoekers lichten dit op geen enkele wijze toe. Er kan niet aangenomen worden dat het van algemene bekendheid zou zijn dat de situatie in Kirgizië dermate slecht is dat elke persoon met de Kirgizische nationaliteit in geval van terugkeer het reëel risico loopt om slachtoffer te worden van gewelddaden of van een aanslag op de fysieke integriteit. Waar verzoekers er opnieuw op terugkomen dat zij en hun gezin hun land verlaten hebben omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, herhaalt de Raad dat dit gegeven reeds in het kader van de verschillende verzoeken om internationale bescherming werd onderzocht. De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing ook naar de doorlopen internationale beschermingsprocedures. Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a, artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM kan niet ontkend worden dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b en c reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval tonen verzoekers met hun kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

De drie middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC